

er ſaa Meget, der taler derfor, at jeg havde næret det ſaab, at dette Forhold dog muligvis kunde blive taget under Overveieſe. Det følger af ſig ſelv, at man ikke uden videre kunde bevilge et Tillæg til alle Pensioner, men at Enhvers Forhold maatte gjenſemgaa en Underſøgeſe, ſaaledes at Enhver, der enten var kommen i en anden Stilling, eller hvis Formueforhold gjorde det uopdøvendigt, ikke kom i Betragtning, medens kun de bleve underſtøttede, for hvem der virkelig var Nød og Trang tilſtede. Det er den Opfattelſe, jeg har næret, og jeg har ſom ſagt havt det ſaab, at den muligvis vilde blive delt af Flere, men ſom Sagerne nu ſtaa, erkjender jeg fuldt vel det Frugteløſe i at ville anbefale Andragendet yderligere, og jeg har kun udtalt mig for ſaa at ſige at lette mit Hjerte.

Bille: I Forening med min ærede Nabo, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ſte Valgkreds (Rimeſtab), ſom af ſerlige Grunde ikke ønsker at overvære denne Forhandling, har jeg tilladt mig at ſtille et Forſlag vedrørende et Forhold, ſom er berørt i Betænkningens Nr. 43. Dette Forſlag gaar ud paa, at et Andragende ſkulde henviſes til Krigsminiſteren, men et Andragingsforſlag dertil, ſom er ſtillet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ſte Valgkreds (Rimeſtab), forandrer Ordet „Krigsminiſteren“ til „Finantsminiſteren“, idet det er blevet anſet for rigtigere at foretage Henviſningen til denne Miniſter, og jeg tør derfor anſe det for berettiget, at jeg paa det nuværende Stadium omtaler dette Forſlag. Det angaar et Tilfælde, ſom viſtnok vil erkjendes af Alle, der blot have læſt, hvad Betænkningen ſiger derom, for at være i ſerlig Grad haardt og ubilligt for den Paagjældende. Det er en nu 70 Aar gammel Mand, ſvag og afſældig, ſom efter 43 eller 44 Aars Tjeneste i forſkjellige Stillinger er aflediget med en Pension af ialt 104 Rigsdaler. Hans Forhold er det, at han efter at have tjent i 19 Aar i Militæretaten og være afgang med den nævnte Pension nogen Tid efter blev anſat ſom Bud ved Garniſonshospitalet med en Løn af 150 Rd., og det var paa deſe Direktionens og hans Forudſetning ved Anſættelſen, at diſe 150 Rd. vilde blive at lægge til hans Pension. Man havde nemlig ikke været tilſtræffelig opmærksom paa en Lovbeſtemmelſe, der den Gang var ny, den i Betænkningen citerede Lov af 9de April 1851, i hvis § 7 er beſtemt, at Pension bortfalder, naar en Pensioneret

anſættes paany af Regjeringen. Den paagjældende Mand blev nemlig indſtillet af Direktionen til Anſættelſe, og Miniſteriet billigede hans Anſættelſe ſom Bud. Følgen deraf var, at hans Pension maatte bortfalde i Genhold til Lovens Beſtemmelſe, og at han alſaa i hele ſin lange Tjenestetid, der overſteg 20 Aar, kun oppebar en Lønning, der udgjorde Forſkjellen mellem hans Pension, 104 Rd., og 150 Rd. ſom Budløn, at alſaa kun 46 Rd. blev tillagt til hans Pension. Da man ſiden blev opmærksom paa dette Forhold, ſøgte man at hjælpe paa Lovens Forſtaaelſe og paa Ubilligheden i andre Tilfælde derved, at man indlod at lade Regjeringen direkte foretage denne Art Udnævnelſer, og der er anſat ſiden 1852 et ikke ganſke ringe Antal med den her Omtalte lignende Perſoner i tilſvarende Embeder eller Beſtillinger, ſom have været i Stand til at erholde baade Pension og ny Løn, idet man har indſkrænket ſig til at tage Miniſteriets Approbation paa, at en ſaadan Poſt maatte beſættes uden at nævne den Paagjældende. Det vil ſes, at det er en blot og bar Bogſtavforſkjel, en aldeles formel Forſkjel, og det er underligt nok, at medens man ellers i vore Lønningss- og Pensionslove gaar ud fra, at en Anſættelſe af Miniſteriet ſkal have ſtørre Værd end en Anſættelſe af en underordnet Autoritet, ſaa er ved dette ſpecielle Tilfælde det blevet til Skade for den Paagjældende, at Udnævnelſen er ſtadfæſtet af Miniſteriet. Efter at han har tjent i diſe mange Aar ſom Bud, ſom ſagt, med dette ringe Tillæg til ſin Pension, er han nu gaaet af. De forſkjellige Forſøg, han har gjort i ſin Tjenestetid paa at faae ſin Stilling forbedret, ere miſlykkede, og jeg maa tilſtaa, at det undrer mig, at man ikke har været ſaa praktiſt at finde en Form, under hvilken man kunde hjælpe ham paa et tidligere Stadium, hvilket den paagjældende Beſtyrelſe af Garniſonshospitalet ſtadig har havt god Billie til — man havde jo ikke behøvet Andet end at ſtaffe ham hans Afſked og anſætte ham paany, ſaa vilde han have opnaaet de ſamme Fordele, ſom Andre have havt i lignende Forhold. Nu ſøgte man at ſtaffe ham en Pensionsforhøielſe, idet han nemlig, og, ſom det synes, ikke uden Billighed, gjør gjældende, at, naar han for nogle og tyve Aar ſiden efter 19 Aars Anſættelſe fik en Pension af 104 Rd., vilde det ikke være ubilligt, om han, efter i 22 Aar paany at have tjent godt og tro, fik en Pensionsforhøielſe. Om Beſtaffenheden af hans